

Emma volhardde in haar stilzwijgen en dus zaten zij een lange wijle sprake-loos tegenover elkaar, met opzet elkanders blikken vermijnd; maar toch elkander, nu en dan, schuw beglurend.

En het was Blank, of er iets onzicht- en ontastbaars tusschen hen stond, dat een doodsche kou uitstraalde.

Zij zagen elkander er doorheen, gelijk door de ruiten de zieke in de warme kamer en de arme in de besneeuwde straat. Een tochtje door de vensterkieren, de aanblik van een paar bleeke wangen doen hen gissen naar elkanders leed; maar geen van beiden spreekt over het zijne, zeker als hij is, dat de ander hem toch niet kan verstaan.

Even lichtte de hoop in Blanks ziel, dat Emma hem aanstonds om den hals zou vallen en dat alles dan weer goed zou zijn, net als vroeger; maar zij kwam niet, en voor 't eerst in zijn leven voelde hij zich eenzaam, eenzaam naast de vrouw, die hij liefhad.

Duidelijk besepte hij, dat niet die Siria alleen hen scheidde. Langer dan zij hem kende en verder dan hij reikte, had Emma zich al van haar man verwijderd. Blank zag 't in en 't was hem, of hij er door verschrompelde, verdorde.

Hij voelde zich nietiger en nietiger en de ijle ruimte om hem henen wijder en wijder worden.

En weer schoten hem Siria's woorden te binnen over de generatie, die maar een rol had gespeeld en een mooien schijn opgehouden. Maatschappelijk maakte hij een goed figuur; was hij als mensch dan niets.... ten eenemale niets?

Waarom heeft zij me dan genomen, jammerde 't verwijtend in zijn ziel.

Daar ziet hij Emma het hoofd voorover buigen, een zakdoek uithalen en zich de oogen afwisschen.

Nog eenmaal doorsiddert een flauwe straal van hoop zijn zwarte gedachten.

Zou ze.... of....?

Werkelijk staat zij op.... nadert!... maar gaat voorbij, de kamer uit, naar boven.

En *hij* bleef zitten, niet wetend wat te doen, er over denkend eenvoudig de openstaande deur weer dicht te smijten met een smak. Woest bruisten verontwaardiging en drift nogmaals in hem op. Al zijn zenuwen trilden; herinneringen, verwijten, visioenen doorgierden zijn brein; zijn vingers jeukten om iets te verbrijzelen!

Neen; niet bij hem lag de schuld!

De meid kwam binnen, vragend, of hij al gebeld had.

„Nog niet; maar ga je gang!”

Moesten de dienstboden er ook in betrokken worden?

Wild smeed hij zijn servet neer, sprong op en ijlde naar boven.

Hij hoorde Emma snikken in haar boudoir. De deur stond open; 't was er pikdonker.

Over den drempel heengestapt, liet hij zijn oogen even aan het duister wennen en onderscheidde een gedaante op de chaise-longue uitgestrekt.